

Hal, háló, hála

Tíz éve történt. Az államigazgatás már kiheverte a regionális rendszer megszűnését követő, régi-új megyei irányításra való áttérést. A hatalmas szervezeti átalakítások, hatásköri és személyi változások után lassan kialakult az ismét megyei szintű hivatal új képe. A főosztály újra a régi lett, a kollégák döntő többsége is maradt, szeretett és tisztelt, szakmailag és emberileg is kiváló közvetlen felettesüket ismét megillette a főosztályvezetői cím. Feladataik nem sokban változtak, a leterheltség sem csökkent, de náluk soha senkit nem kellett munkára ösztönözni, tudta és tette a dolgát mindenki. A sors úgy válogatta össze ezt a jogászokból és mérnökökből álló kis közösséget, hogy emberileg is a legjobbak kerültek egy helyre. A reggeli rövid kis sztorizgatások, nevetések, a közös ebédek, az értekezletekbe csempészett kötetlen picis idő, mind-mind arról szólt, hogy a hivatal épületének második emeletére szívesen mentek dolgozni az emberek. Természetesen voltak szorosabb és lazább viszonyok, kedves kollégától a baráti kapcsolatokig, de tudtak egymás életéről, problémáiról is, a bizalommal és információkkal nem élt vissza senki. Apró összezördülések adódtak néha, de ettől voltak pontosan olyanok, mint egy család.

Ő volt az egyetlen, aki szintén diplomásként ugyan, de ügykezelői feladatokat látott el, a diplomaosztó után hat évvel is a legalacsonyabb illetményel járó III-as besorolásban, majd a hajszálnyival több II-esben. Az I-es besorolás álom volt csupán, megmondták, nincs lehetőség az átsorolásra, nincs státusz, törödjön bele. Szerette a munkáját, még jobban a kollégáit, kivétel nélkül mindegyikükre felnézett valamiért, közvetlen felettesére pedig második édesapjaként tekintett. A közelmúltban már megtapasztalhatta, hogy mennyire összezárt érte az osztály, amikor egy ideig a mozgásban korlátozottak életét élte, besegítettek még az ügyviteli feladataiba is, tudományos fokozattól függetlenül. Igyekezett is meghálálni, még mankóval visszament dolgozni az első lehetséges alkalommal. Hisz „haza” ment, amikor munkába indult. Így aztán nem is gondolt a váltásra, amíg nem volt muszáj.

Sajnos egy családi tragédiát követően, az elhunyt hozzátartozó iránt érzett gyász mellett szembe kellett nézni a kiesett jövedelemmel is. Maradt az ő nyolcvanezer forintos fizetése hármójukra, a házra, a hitelekre. Ahogy teltek a hetek, egyre kétségbeesettebben próbált egyensúlyozni a megélhetés és a törlesztőrészek, számlák között. Igyekezett mindenféle alkalmi munkát elvállalni szabadidejében, amit egészségi állapota megengedett, de ez sem jelentett érdemi megoldást, az adósságok egyre csak gyűltek.

Egyetlen kiútnak az I-es besorolás megszerzését látta. Akkor még forintra kiszámítható volt az illetmény, tudta, hogy szolgálati ideje és végzettsége alapján milyen bruttó összegre lenne jogosult. Ebből az összegből, ha szerényen is, de megélnének, biztonsággal ki tudná fizetni az adósságait, a hiteleit, a rezsit és néha talán eljutnának egy strandra is. De a válasz mindig ugyanaz volt: nincs rá lehetőség!

Így jött el a karácsony. Az volt a szokás, hogy mindenki visz valamit, ételt, sütit, innivalót, és nevetek húztak, ki kit ajándékoz meg. Szabadságot kért arra a napra, elmondta, miért, hogy ne kelljen részt vennie a karácsonyi ünnepeken, mert nem tud hozzájárulni, nevet húzni pláne nem akar, és őt se húzza senki. Örül, ha a gyerekének tud egy tábla csokoládét venni a fenyőág mellé, amit majd az udvaron levág a nagy fáról. Életében először a főnöke megtagadta a kérését: „ott leszel!”

A földszinti tárgyalóban gyűltek össze. Halk zene, karácsonyi díszlet, az asztalon sorakozó válogatott finomságokból mindenki bőségesen jóllakhatott. De arról a napról további tiszta emlékei nincsenek. Csak ült és rázta a zokogás, még megköszönni sem tudta az ajándékot, amit kapott. A Jézuska az egész főosztályon neki jött egyedül, az egymásnak adott sokadik kerámia angyalka helyett őt ajándékozta meg ez a csodálatos közösség, sőt a hivatal más osztályairól is csatlakoztak hozzájuk kollégák, a dupla képeslapra alig fért el a sok aláírás. Mellette a borítékban sok-sok étkezési és ajándékutalvány lapult, és egy sejtelmes üzenet arról, hogy van még valami.... Este egyik kolléganője és a férje hazavitték autójával. Ott volt a „valami” a csomagtartóban: több hónapra elegendő mosó- és tisztálkodószer, friss és tartós élelmiszerek, édesség – és egy kicsi, igazi karácsonyfa....

Önzetlen, nagyszívű emberek ajándéka, akik között voltak sokgyermekes családok, betegek és tőle alig könnyebb helyzetben levők is. Kimondhatatlan érzés volt a felé áramló szeretet, a komolyan gondolt szó és a sok ölelés: „megérdemled!”

A testet, lelket és szellemet építő karácsony után jött az új év, és vele a szürke hétköznapok. A szeretetteljes, de igencsak dolgozó munkanapok után az otthon örömei és keservei. Télre tavasz, tavaszra nyár, amikor nyaralásként a családdal biciklivel körbejárták a környező településeket, s menet közben egy rövid időre még boldogok is voltak. Mire az őszből újra télre fordult az idő, már hetente kapta a felszólító leveleket, az ivóvizüket elzárták, csak a kötelező szociális vízmennyiség csordogált egy kannába. A gázt már régóta nem tudta fizetni, így tüzeltek, amivel tudtak. S hogy az „öröm” teljes legyen, az öreg vegyes tüzelésű kazán kilyukadt. Másik osztályon dolgozó kolléganője adott kölcsönt azért, hogy meg tudják venni a

legkisebb teljesítményű új kazánt, amivel a házat fűteni lehetett. Nem szabott határidőt a visszafizetésre.

A felsővezető asszony, akinek hétvégi háza volt a közelben, az ott levő tüzelőjét vitte le nekik a saját autóján. Megígérte, hogy utánajár a lehetőségeknek, és minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy ne csak halat adjon, hanem hálót is.

Közvetlen kollégái továbbra is segítettek, amiben tudtak. Ki egy doboz tojással, ki egy zsák krumplival, hagymával, mosószerrel, ki azzal, hogy kifizette a háza aktuális biztosítási díját. Péntekenként közösen pizzáztak a tárgyalóban, ő mindig kimentette magát, nem éhes, de mindenki tudta, hogy az, és valahogy mindig maradt egy szelet, amit valaki „nem bírt megenni”.

Megszakadt a szíve a gondolattól is, hogy ezt a közösséget elhagyja, de muszáj volt lépni. Megszerzett egy szakügyintézői képesítést, és gőzerővel pályázott meg minden hivatali állást, amihez a végzettsége megfelelő lehetett. Ekkoriban kezdték szervezni a leendő járási hivatalokat, bízott benne, hogy ő is lehetőséget kap. Nem tudta, hogy akkor már régóta dolgoztak vezetők, jogászok, humánpolitikusok azon, hogy az átsorolás megtörténhessen.

És egyszer csak megtörtént a törvényes csoda. Igazi csapatmunka volt, sokak embersége és szakmai tudása kellett hozzá, de az emlékezetes nagy márciusi havazás első pelyheinél kézhez kapta az új kinevezését az átsorolásáról. Új feladatait a korábbiak mellett végezhette a helyén, szerető közösségében, de már diplomás besorolással, még két nagyon szép éven át.

Sajnos a következő, és utána következő újabb szervezeti változások már őket sem kímélték. A főosztály egykori dolgozói mind máshol kamatoztatják már tudásukat, vagy nyugdíjba mehettek, és ő is megtalálta a sors által igazán neki szánt munkakört.

De a régi kollégákat a fizikai távolság sem szakította el egymástól. Egy adásvételkor családtagnak kijáró gondoskodást és szakmai segítséget kapott ügyvédként dolgozó kedves kolléganőjétől. Nagy betegsége idején a „mag-csapat” meglátogatta őt a lakásán, mellette álltak, tartották benne a lelket, volt, ki bement a kórházba azért, hogy megmossa a haját. Évek múlva is ő az első gondolata kedves kollégáinak, ha otthon cserélnek valamit. Kapott már biciklit, szép bútort, és számtalan kisebb-nagyobb materiális ajándékot. Mindig azt kapta, amire épp a legnagyobb szüksége volt. Önzetlenül, hálát nem várva.

De létezik-e a Földön bármi, amivel mindezt meg lehet hálálni?